

nghe đến con và không ngừng cầu nguyện cho con rửa
được thù nhà

Mẹ cũng không ngừng cầu nguyện cho những kẻ
định liú vào vụ đầu độc cha con sống đến ngày con của
mẹ hoàn thành được kế hoạch. Nhất là không ngừng
cầu nguyện cho con người được gọi là đồng chí Văn
tức đại tướng Võ nguyên Giáp, tổng tư lệnh kiêm bộ
trưởng Quốc phòng, chính phủ Việt nam dân chủ cộng
hòa, ủy viên quân vụ trong Ủy ban Chấp hành Trung
ương, đảng Cộng sản Đông dương,.. »

VI

B-6

Võ nguyên Giáp..

Đại tướng Võ nguyên Giáp...

5 tiếng « đại tướng Võ nguyên Giáp » là tần số
vô tuyến vừa chạm ngòi nổ trong ký ức Trương
Thiều. Hắn đứng chết lặng quên cả bước theo gã
đánh xe ngựa. Gã kêu Trương Thiều ba, bốn lần
mà hắn không nghe tiếng. Gã phải quay trở lại, vỗ
vai hắn, giọng ngạc nhiên :

— Chú em tương tư hả ?

Trương Thiều không nghe rõ câu hỏi của gã
đánh xe ngựa tò mò. Câu hỏi được lặp lại, hắn
giật nảy người như thỉnh linh bị thọc lét vào huyết
nách. Hắn đáp ừ ào :

— Vâng.

Gã đánh xe sừng sốt :

— Tại sao chú em lại vắng?

— Vì ông hỏi.

— Hỏi gì?

— Xin lỗi, em chưa nghe.

— Hừ... chú em mất mẹ nó tinh thần rồi, Yên tâm, B-6 sẽ đưa chú em về Bắc ngon lành.

Trời tối hẳn. Thường lệ trời tối ở biển có thật nhiều tinh tú, như thể các ngôi sao bị ánh thái dương thiêu đốt suốt ngày đã rú nhau đến nơi có hơi mát để xả hơi. Nền trời Vững Tàu suốt bốn mùa, bất luận xuân hạ thu đông đều có nhiều sao lấp lánh nhưng chẳng hiểu lý do nào những ngôi sao quen thuộc này đã lần lượt trốn dấu mắt. Sao hôm đóng đờ gần như thường trực ở chân trời đông, đối diện với giàn ăng-ten ngạo nghễ của núi Trương kỳ và ngọn bãi đặng kiêu căng trên núi Tao phùng, đêm nay cũng biến dạng.

Lờ-g Trương Thiệu bất giác run lạnh, hàm răng hắn đánh vào nhau lập cập. Gã đánh xe xoa vai hắn, giọng kẻ cả:

— Lạnh hả, chú em? Ráng can đảm lên kẻo B-6 cười thối óc. Kia kia B-6...

Trước cuộc gặp gỡ, Trương Thiệu định ninh B-6 là đực rựa, về mặt nghiêm nghị, đeo kính trắng gọng vàng, nách gấu súng lục sẵn sàng nhả

dan. Sự hiện diện của gã đánh xe ngựa kỳ dị làm hắn ngạc nhiên. Nghe gã đánh xe nhắc đến tên B-6 một cách nể nang, hắn lại đoán B-6 phải là mạng p'ụ tóc bạc da mồi hoặc là tuyệt thế giai nhân. Công tác giao liên quan trọng thường được phó thác cho hai hạng người này; đàn bà đẹp hoặc mạng phụ già nua đi đâu cũng lọt, ít gặp khó khăn và ít bị ngờ vực.

Mọi tiên đoán của Trương Thiệu đều trật lất. Đại diện đường dây FM không phải là đực rựa đã đánh, song cũng không phải là mạng phụ oai nghiêm hoặc hoa hậu măng tơ.

Mà là một người đàn bà không hoàn toàn già, không hoàn toàn trẻ, và xấu xí kinh khủng, xấu xí đặc biệt.

Tuy trời tối đứng gần khó nhìn thấy nhau, Trương Thiệu vẫn nhìn thấy Chung vô Diệm rõ ràng. Hắn không đoán định được tuổi nàng. 30, 40, hoặc 45; song có điều hắn dám chắc là nàng khó thể dưới tam tuần. Hậu bán thế kỷ 20 là thời đại vàng của nghệ thuật giải phẫu thẩm mỹ, mất lệ, mất viền vải tây điều biến thành mắt bồ câu trong 24 giờ đồng hồ, cần sửa mũi nhóm mồm ra mũi siêu giai nhân màn bạc chỉ mất một tuần nhật, ngực lép đồng hồ Omega thì có thể độn hoặc bơm,

hoặc muốn nhanh hơn thì dùng cao su nút. Vây mà người đẹp B-6 lại chẳng thèm sửa soạn, chẳng thèm thay đổi gì cả.

Nàng có đôi chút nhan sắc thì chẳng nói làm gì, đằng này nàng chẳng đẹp tí nào. Dùng tiếng «xấu xí» để miêu tả nàng e chưa dùng, vì không những xấu xí nàng còn gớm ghiếc nữa. Cặp mắt nàng nhỏ tí hí, dường như luôn luôn nhắm lại để khỏi nhìn thấy sự đời phũ phàng, miệng nàng méo sệch, làn môi dày quá cỡ, và eo ỏi rắng nàng khắp kha khắp khênh. Thân thể nàng là kết tinh của sự bất quân bình, bộ ngực lép kẹp, bờ vai vuông vức tục gọi là vai long đình — loại vai làm cò rụt lên như thể người nghiện oặt — bụng nàng nhỏ ra, vàng, nhỏ ra hơn ba bốn phân tây.

Nếu được phép bỏ chạy Trương Thiệu đã bai chân bốn cẳng phóng vào bóng tối, bắt chấp com đường giốc đầy ổ gà sấu hoắm và những bụi cây đầy gai nhọn và đá sắc cạnh. Hắn phải đứng lại để tiếp chuyện B-6. Theo chỉ thị công tác, B-6 sẽ là hướng đạo viên của hắn trên con đường tối mặt. FM đưa hắn ra khỏi vĩ tuyến 17.

Cô gái lạch bạch từ sau thớt cây cò thụ bước tới. Nàng không nặng bao nhiêu, với bề cao 155 phân thì 47 kí xương thịt có thể được liệt vào loại

trung bình; song chẳng hiểu sao bước chân của nàng lại nặng chình chịch, người ở xa không thấy mặt nàng dễ tưởng lầm nàng cân nặng gần một tạ, phục phịch như nữ đồ vật :

Nàng đứng lại trước mặt Trương Thiệu.

Nhưng nàng không nói chuyện với hắn, Nàng đơn đả chào gã đánh xe ngựa.

— Chú đã kiểm soát kỹ lưỡng chưa ?

Gã đánh xe nhanh nhẩu đáp :

— Rồi. Trừ phi chúng là con muỗi mới thoát khỏi tầm mắt của tôi. Dọc đường tôi cũng tiếp tục kiểm soát từ phía. Chị có thể tin ở tôi.

Giọng nói của gã đánh xe có vẻ dẫn đo, chứng tỏ cô gái xấu như ma nút mang bí danh B-6 kia phải là đồng nghiệp cùng vai phải lứa với hắn, hoặc là thượng cấp trực tiếp của hắn.

Cô gái chia bàn tay sù sù :

— Tạm biệt chú. Bây giờ tôi đi.

Gã đánh xe bắt tay cô gái B-6. Hắn quay lại, định bắt tay Trương Thiệu nhưng lại nhún vai rồi đi thẳng.

Trương Thiệu hỏi, giọng ngây ngô :

— Bác ấy không cùng đi với mình ư ?

Cô gái cười khinh miệt :

— Sao lại gọi là bác. Gọi bằng chú mới đúng.

Hắn ta còn trẻ, chưa già đâu.

Trương Thiệu há hốc miệng, sửng sốt. Cô gái quý dạ xoa tiếp, giọng ôn tồn :

— Rồi đây anh còn gặp nhiều chuyện đáng sửng sốt hơn nhiều.

Trương Thiệu ngần ngừ :

— Chú ấy hóa trang ?

Cô gái gật đầu :

— Phải. Hóa trang bằng mặt nạ cao su.

— Còn cô ?

— Anh thấy tôi ra sao ?

Câu hỏi vặn ngược của cô gái B-6 làm Trương Thiệu lúng túng. Hắn là người có miệng lưỡi, khoa ăn nói của hắn lại được trui luyện chu đáo trong những ngày học trong trường GRU ở Liên xô, hắn có thể trò chuyện thao thao bất tuyệt về bất cứ đề tài hóc búa nào, và càng nói hắn càng hấp dẫn. Nhưng tài ngôn ngữ của hắn đã trở nên vô dụng trước cô gái Chung vô Diệm. Trong khoảnh khắc, hắn lúng búng như người ngậm hột thị trong miệng. Hắn tưởng cô gái sẽ lắc đầu, đáng diệu rầu rĩ, cố tình lảng sang chuyện khác. Song nàng lại hỏi bằng giọng tươi tỉnh. Điều làm hắn bối rối nhiều hơn là nàng xấu hơn ma lem mà tiếng nói của nàng lại thanh thoát hơn cả tiếng ca sĩ thượng

thặng được lọc qua âm-li Marantz một ngàn đô-la nữa.

Trương Thiệu còn băn khoăn thì cô gái B-6 đã hỏi tiếp :

— Anh thấy tôi ra sao ? Tôi xấu lắm phải không anh ?

Hắn toan đáp không đề an ủi nàng vì kinh nghiệm dạy hắn rằng người đàn bà muốn thuở đời tự cho mình đẹp. Người khá đẹp thì tôn mình làm đệ nhất mỹ nhân. Người xấu thì không dám vỗ ngực mỹ nhân, song vẫn coi là «ta không đẹp nhưng ta xinh». Người tuyệt xấu thì nhủ thầm «ừ. . mình không xinh nhưng lại có duyên, đàn bà đẹp mà vô duyên thì nhạt phèo như nước ốc, vả lại, ít ra mình cũng có duyên hơn con bé hàng xóm...»

Tiếng «không» bật ra khỏi miệng hắn, hắn mím môi lại không kịp nữa. Hắn cảm thấy hối hận trần trụi. Bảo nàng không xấu cũng như chửi cha nàng, Nàng nổi giận, không làm hương đạo cho hắn trên lộ trình FM nữa thì kế hoạch nung nấu từ bao năm sẽ thành công đã trắng xe cát.

Cô gái B-6 đập vai Trương Thiệu :

— Anh nói không, nghĩa là theo sự nhận xét của anh, tôi không xấu. tôi 'à đàn bà đẹp ?

Trương Thiệu lắp bắp :

— Vàng. Nếu cô gõ mặt nạ cao su ra thì dám chắc đàn bà con gái cùng tuổi bị thua cô.

— Bị thua tôi về cái gì ?

Trương Thiều cũng hòng không chống chế được nữa. Giữa đêm khuya trên đồi cao, rạt rào tiếng gió mặn và tiếng sóng biển, cô gái B-6 ngửa cổ cười ha ha. Nàng có lối cười ghê rợn như lối cười của ma xó ở miền Năm Châu, thượng du tỉnh Thanh hóa ; tục truyền người chết được dân thiểu số Mường nhét vào thân cây khoét rỗng, dựng đứng ở góc nhà sàn, xác nào linh thiêng thường cười ha ha vào những đêm lộng gió...

Đang cười ghê rợn cô gái B-6 bỗng nín bật. Rồi lại cười. Trương Thiều cảm thấy toàn thân nhột nhột. Tuy nhiên hắn chỉ dám đứng im. Cô gái ghé miệng sát tai Trương Thiều :

— Nè, anh Trương Thiều ơi, anh nghĩ sao nếu tôi không đeo mặt nạ cao su ?

Trương Thiều đáp nhỏ :

— Tôi không dám nghĩ như vậy.

— Nghĩ là thế nào ?

Trương Thiều lại cảm đặc như thỏ. Cô gái B-6 rau răm nắm tay hắn kéo băng qua bụi rậm. Hắn thờ thẩn bước theo nàng. Giọng nói của nàng vẫn thánh thót như những nốt trầm bổng của đàn

dương cầm :

— Anh Trương Thiều ơi, anh sửa soạn thất vọng đi thì vừa. Tôi không xinh xắn như anh tưởng đâu. Mặt mũi tôi xấu lắm.

Gót giầy Trương Thiều gõ đều đều trên nền đá rậm rạp xào. Hắn trèo qua những mỏm đá lớn chồm đen sì trước khi xuống đến gần biển. Mặt nước lăn tăn sóng nhấp mé bên dưới. Ban đêm không trăng, không sao Vừng Tàu nhuộm một vẻ huyền bí khác thường. Hắn từng tắm đêm lại có con mắt quan sát tinh tế nên không cần mở mắt, chỉ nghe tiếng sóng vỗ là có thể đoán được đang ở trên bãi cát nào.

Tiếng sóng nổi lên từng chập, từng chập, đều đặn và diu dàng, chứ không hối hả và gắt gỏng thì đó là bãi Thùy dương, tức là Bãi Trước nằm gọn giữa hai núi Lớn và núi Nhỏ. Tiếng sóng của Bãi Dầu có vẻ rợn rợn hơn tiếng sóng của Bãi Trước, nó lại xen lẫn âm thanh rập rình độc đáo. Lớn hơn chút nữa là tiếng sóng của Bãi Dứa. Và lớn nhất, dữ dội nhất là tiếng sóng của Bãi Sau và Bãi O-quần.

Tuy nhiên đêm nay Trương Thiều cố lắng tai nghe mà chẳng phân biệt được gì. Thính giác nhạy cảm của hắn đã bị tê liệt. Tại sao nhỉ tại bị tê liệt,

bắn không hiệu quả. Hắn chỉ biết là mặt biển đen ngòm nổi tiếng réo rền rĩ, tiếng réo làm tóc gáy đua nhau dựng ngược, tiếng réo làm kẻ yếu bóng vía toát mồ hôi lạnh.

Cô gái B-6 bóp chặt bàn tay Trương Thiều :

— Cần thận kéo té.

Nàng có bàn tay mảnh dẻ vậy mà nàng bóp hắn đau oái. Hắn đã tốn nhiều công phu tập luyện nếu là bạch diện thư sinh thì xương cốt tay đã gãy kêu rào rạo. Nàng vô tình làm hắn đau tay hay là nàng đánh phủ đầu ? Nàng ngầm cảnh cáo hắn không nên lộn xộn chẳng ? Tóc gáy hắn dựng ngược thêm lên, mồ hôi lạnh cũng toát nhiều thêm lên, một niềm kinh sợ dâng cuộn trong tim gan hắn.

Nàng hỏi hắn :

— Thấy đường xuống không ?

Trương Thiều thấy loáng thoáng một hình thù đen sì dài ngoẵng bập bềnh trên mặt nước. Những lùm sáng của thị xã ban đêm đầy thú ăn chơi huy hoàng đã bị núi đá ngăn chặn, nơi đây chỉ có bóng tối, bóng tối dày đặc hoàn toàn...

Hắn đáp :

— Thấy.

— Tôi thả tay anh ra rồi đấy, anh men theo con đường nhỏ này mà xuống.

— Ca nô ?

— Phải, Anh xuống ca-nô trước, tôi quan sát động tĩnh một vài phút rồi xuống sau.

— Có người đợi dưới đó không ?

— Không.

Suýt nữa Trương Thiều trượt ngã, Lệ thường hẳn dùng giày đế mỏng, bằng cò-rếp hoặc cao su đúc. Lần này, hắn tuân theo chỉ thị của Trung ương, đàn giày đế da còm cộ. Giờ đây hắn mới hiểu tại sao người ta bắt hắn đổi loại giày. Đi trên những con đường nhỏ đầy đá cuội, hắn sẽ gây ra tiếng động, nhân viên bí mật GRU tàng ẩn đâu đây sẽ kiểm soát xem hắn có bị rượt theo hay không. Và lại, đế giày da dễ gây ra trơn trượt...

Một lần nữa không biết là lần thứ mấy nữa Trương Thiều lại rùng mình ớn rét.

Chiếc ca-nô tròn lăn như đĩa xi-gà nằm ngoan ngoãn trên mặt nước phẳng lặng, ngay dưới một mỏm đá lớn. Đứng bên trên, người ta khó thể nhìn thấy con thuyền máy vì mỏm đá che khuất. Ca-nô đậu nơi đây cả tháng cũng vị tất bị khám phá ra vị trí.

Trương Thiều lờm lợm ở cuống họng vì mùi cá tanh tươi. Hắn sinh trưởng ở miền đồng bằng nên ít khi phải ngửi mùi tanh tươi đặc biệt này.